

Силсилаи тарбияи фарзандон, қисми
ёздаҳум:

Раҳнамоиҳои набавӣ барои шахси нозо,
Ва азоби касе, ки аз фарзанд ё
волидайнаш канорагирӣ кунад

سلسلة تربية الأولاد، القسم الحادي عشر: إرشادات نبوية للعقيم، و

عقاب من يترك والديه وولده

< Тоҷикӣ - Tajik - الطاجيكية >

Таҳия: Ҳақназаров Тоҳир

إعداد: حقنظراو طاهر

Силсилаи тарбияи фарзандон, қисми ёздаҳум:

Раҳнамоиҳои набавӣ барои шахси нозо, Ва азоби касе, ки аз фарзанд ё волидайнаш канорагирӣ кунад

Абуҳанифа (рах) дар «Муснад»-и худ аз Ҷобир ибни Абдуллоҳ (р) ривоят намуда, ки гуфт: «Марде аз Ансор назди Расули Худо (с) омада, гуфт: «Эй Расули Худо (с)! Ман аз неъматии фарзанд маҳрумам ва ҳеҷ фарзанде надорам. Расули Худо (с) фармуданд: «**Чаро ба василаи тавбаву истиғфори зиёд ва зиёдати садақаву хайр дар пешгоҳи Ҳақ Таъоло хоҳони фарзанд намешавӣ?**». Мегӯянд, он мард ба василаи садақаву хайроти фаровон ва дар асари тавбаву истиғфори зиёд дорои нӯҳ писар шуд.

Аллома мулло Алӣ Қорӣ дар шарҳе, ки бар ин ҳадис навиштааст, мегӯяд: «Шояд ин ривоят аз ин фармудаи Худованд иқтибос шуда бошад, ки аз қавли Нӯҳ (а) мефармояд:

﴿فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا ﴿١٠٠﴾ يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا ﴿١٠١﴾ وَيُمْدِدْكُمْ بِأَمْوَالٍ

وَبَنِينَ وَيَجْعَلْ لَكُمْ جَنَّاتٍ وَيَجْعَلْ لَكُمْ أَنْهَارًا ﴿١٠٢﴾﴾ [نوح: ١٠٠، ١٠١، ١٠٢]

«Ба эшон гуфтам: аз Парвардигори хеш талаби омуриш кунед, ҳамонро, ки Ӯ бисёр омурианда аст, то бар шумо аз осмон боронҳои пурхайру баракатро паё пай фириштад ва бо амвол ва фарзандон шуморо мадад кунад...».¹

Дар ривояте омадааст: «Касе ки холисона дар пешгоҳи Ҳақ таъоло тавбаву истиғфор зиёд кунад, Худованд рӯзи ӯро аз ҷое ки тасаввурашро намекунад, мерасонад».²

Азоби касе, ки аз фарзанд ё аз волидайнаш канорагирӣ кунад

Аз Ибни Умар (р.з) ривоят шудааст, ки Пайғамбари акрам (с) фармуданд:

«Касе ки аз фарзанди худ канора бигирад ва ӯро аз худ дур кунад, то дар дунё расояиш намояд, Худованд дар рӯзи Қиёмат

¹. Сураи Нӯҳ, 71: 10-12.

². Ба ривояти Аҳмад ва Ҳоким аз Ибни Аббос (р).

ӯро дар назари шоҳидон ба унвони муқобалаи ба мисл расво месозад».³

Аз Муъоз ибни Анас (р.з) ривоят шуда, ки Пайғамбар (с) фармуданд:

«Дар рӯзи Қиёмат Худованд бо иддае аз бандагони худ сухан намегӯяд ва ошонро тазкия наменамояд ва ба эшон наменигарад! Арз шуд: «Эй Расули Худо ошон чӣ касоне ҳастанд?». Фармуданд: «Ошон афроде ҳастанд, ки аз волидайнӣ худ канора гирифта, рӯйгардон шудаанд ва ҳам волидайне ҳастанд, ки аз фарзандони худ дурӯҷуста, онҳоро аз худ дур гардониданд». Дар ривояти дигар омадааст: «Инҳо дорои азоби сахте ҳастанд».⁴

Дар ривояте омадааст: Хашхашоси Анбарӣ (р) гуфтааст: «Ҳамроҳи писарам назди Расули Худо (с) рафтам». Расули Худо (с) фармуданд: «Ин писари ту аст?». Арз кардам: «Оре». Он ҳазрат (с) фармуданд: «ӯро ба сӯи гуноҳ ва бадӣ накашон, ӯ низ туро ба сӯи гуноҳва бадӣ намекашонад (чун дар рӯзи қиёмат на ту масъулияти аъмоли бади ӯро меназирӣ ва на ӯ масъулияти аъмоли бади туро)».⁵

Дар ривояте омада, ки Абурамса (р) гуфта: «Ҳамроҳи падарам назди Расули Худо (с) рафтем ва падарам бар ӯ салом кард ва соате низ нишастем. Пайғамбар (с) аз падарам пурсид: «Оё ин писари ту аст?». Дар ҷавоб гуфт: «Оре, қасам ба Парвардигори Каъба!». Он Ҳазрат (с) фармуданд: «Ҳақиқат дорад ва ба он гувоҳӣ медиҳам». Абурамса (р) мегӯяд: сипас, Пайғамбар (с) дар асари шабеҳ будани ман ба падарам ва қасаме, ки падарам дар он робита хӯрд, лабханде зад ва баъд бо ҳолати ханда фармуданд: «Бидон, ки на ин писари ту масъулияти аъмоли туро ба дӯш мегирад ва на ту масъулияти аъмоли ӯро». Сипас, ин оятҳоро қироат фармуд: «Алло тазиру возират(ун) визра ухро...».⁶ «- ки ҳеч кас бори гуноҳи дигареро намебардорад...». (то ояти 56).

³. Ба ривояти Аҳмад ва Табаронӣ дар «Ал-Кабир» ва «Ал-Авсат».

⁴. Ба ривояти Аҳмад ва Табаронӣ.

⁵. Ба ривояти Аҳмад бо санади саҳеҳ ва ба ривояти Ибни Моча, Абуяъло, Бағавӣ, Ибни Қрнеъ, Ибни Манда, Табаронӣ ва Саъид ибни Мансур.

⁶. Сураи Начм, 53: 38 то 56.

